

ХАРЛАШКОВИТЪ СЪЛЗИ.

(Повѣсть отъ А. А. Федоровъ — Давидовъ —
за дѣца и юноши).

Въ книговѣзницата на Бахрамова, която се намираше въ подземния етажъ, всички работници бѣха на мѣстата си, макаръ че бѣше още 6 часа сутриньта, и при блѣдната свѣтлина на сивото, мъгляво утро прѣдметитѣ едвамъ се виждаха. Работата кипѣше. Три момчета-чирачета седѣха редомъ подъ прозореца и бързо сгъваха голѣми печатарски листове, като ги почукваха съ дървени ножове.

На друга маса всрѣдъ стаята седѣха старшитѣ майстори и двама подмайстори. Едни съшиваха книги, други изрѣзваха картони за подвързии. Най-закачливото момче, Гриша, изрѣзваше книги на особна преса.

Въ съседната стая, вратата на която бѣ полуотворена, работѣше самъ господарьтъ Бахрамовъ, малъкъ, слабъ старецъ, съ дълга, прошарена брада и съ сърдито навжсени, сжщо прошарени вѣжди, облѣченъ твърдѣ мръсно въ скжсана, изцапана прѣстилка и съ ластици, обути на боси крака. Тази малка, грозна фигурка внушаваше къмъ себе си всеобщо уважение, а на момчетата-чираци — дори и страхъ, особно когато чернитѣ му малки очи сърдито пламваха и се спираха на виновния, гледайки го прѣзъ слѣзлитѣ до самия край на носа му очила. Когато отъ врѣме на врѣме извикваше: „Дайте лѣпило!“ — нѣкой отъ хлапацитѣ скокваше отъ столчето си, доволенъ, че му се удава случай да се пораздвижи, хвърляше се къмъ малката пещъ, на която се намираха сждове съ лѣпило, улавяше прѣзъ прѣстилката си единъ отъ тѣхъ за дръжката и

отърчваше при господаря, за което, като възнаграждение, получаваше ударъ по врата, слѣдъ който момчето разтръсваше косата си и скритомъ отъ старитѣ работници, изплезваше языкъ на господаря.

— Харлашъ, — извика изведнажъ Бахрамовъ изъ съседната стая, — дай по-скоро лѣпилото.

Харлаша, най-малкиятъ и най-забравениятъ отъ чирацитѣ, червенокосъ, невчесанъ, съ лунички по неглупавото му, добродушно лице, скочи отъ мѣстото си и се завтече при пещьта. Той бързо разтопи застиналото лѣпило, разбърка го и съ всички сили се завтече къмъ господаря. Но въ това врѣме Гришка му подложи кракъ, и хлапакътъ се прострѣ на пода; сждътъ се отъркули шумно подъ масата; изъ пазвата на Харлашка се провиси краятъ на червената му кърпичка, и изъ развързалия се вжзелъ съ звънъ се разпръснаха по всички страни мѣдни и сребърни монети.

Всички въ работилницата се запрѣвиваха отъ смѣхъ; дори и стариятъ майсторъ не можа да сдържи усмивката си.

— Я гледай, какъ се прострѣ!

— Обърни се и на другата страна!...

— Е-е, момче, остава ти още деветъ пжти да падашъ! — завикаха наоколо него.

— Е-х-е-е, братя, та той и парици си ималъ! Хей, стой! — извика Гришка и се хвърли да събира паритѣ.

Харлаша съ плачъ се хвърли възъ него. Вдигна се врѣва, шумъ.